

“En la comunitat cristiana no es té prou en compte les mares, se les escolta poc”

Dij, 8/01/2015 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 7 de gener de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia. Avui continuem amb les catequesis sobre l'Església i farem una reflexió sobre l'Església mare. L'Església és mare. La nostra Santa mare Església.

Aquests dies la litúrgia de l'Església ha posat davant els nostres ulls la icona de la Verge Maria Mare de Déu. El primer dia de l'any és la festa de la Mare de Déu, que ve seguida de l'Epifania, amb el record de la visita dels Mags. Escriu l'evangelista Mateu: «Entrant en la casa, van veure el nen amb Maria la seva mare, i prostrant-se el van adorar» (Mt 2,11). És la Mare la que, després d'haver-lo engendrat, presenta el Fill al món. Ella ens dona Jesús, ella ens mostra Jesús, ella ens fa veure Jesús.

Continuem amb les catequesis sobre la família i en la família hi ha la mare. Tota persona humana deu la vida a una mare, i gairebé sempre li deu una gran part de la seva existència posterior, de la formació humana i espiritual. La mare, però, malgrat ser molt exaltada des del punt de vista simbòlic, -tantes poesies, tantes coses boniques que es diuen poèticament de la mare- se l'escolta poc i se l'ajuda poc en la vida quotidiana, se la considera poc en el seu rol central en la societat. De fet, sovint s'aprofita la disponibilitat de les mares a sacrificar-se pels fills per “fer estalvis” en les despeses socials.

Succeeix que, fins i tot en la comunitat cristiana, no es té prou en compte la mare, se l'escolta poc. No obstant això en el centre de la vida de l'Església hi ha la Mare de Jesús. Potser les mares, disposades a fer tants sacrificis pels propis fills, i sovint també pels fills dels altres, haurien de ser més escoltades. Hauríem de comprendre més la seva lluita diària per ser eficients en la feina i atentes i afectuoses en la família; hauríem de comprendre millor què és el que elles volen per manifestar els fruits millors i autèntics de la seva emancipació. Una mare té sempre problemes amb els fills, sempre té feina. Ho recordo a casa, érem cinc fills i mentre un en feia una, l'altre pensava en fer-ne una altra, i la pobre mare anava d'una banda a l'altra, però era feliç. Ella ens va donar tant!

Les mares són l'antídoto més fort contra l'individualisme egoista. “Individu” vol dir “que no es pot dividir”. Les mares en canvi es “divideixen”, des del moment que acullen un fill per donar-lo al món i fer-lo créixer. Són elles, les mares, que odien més la guerra, que mata els seus fills. Tantes vegades he pensat en aquelles mares que han rebut la carta: “Li dic que el seu fill ha caigut en defensa de la pàtria...”. Pobres dones! Com pateix una mare! Són elles les que donen testimoniatge de la bellesa de la vida. L'arquebisbe Oscar Arnulfo Romero deia que les mares viuen un “martiri matern”. En l'homilia pel funeral d'un sacerdot assassinat pels esquadrans de la mort, ell va dir, fent-se ressò del [Concili Vaticà II](#): «Tots hem d'estar disposats a morir per la nostra fe, encara que el Senyor no ens concedeixi aquest honor... Donar la vida no significa només ésser morts; donar la vida, tenir esperit

de martiri, és donar fent el deure, en el silenci, en la pregària, en el compliment honest del deure; en el silenci de la vida quotidiana; donar la vida a poc a poc? Sí, com la dona una mare, que sense por, amb la simplicitat del martiri matern, concep en el seu si un fill, l'infanta, l'alleta, el fa créixer i en té cura amb afecte. És donar la vida. És martiri». Fins aquí la citació. Sí, ésser mare no significa només donar a llum un fill, sinó que és també una opció de vida. Què tria una mare, quina és l'opció de vida d'una mare? L'opció de vida d'una mare és l'opció de donar la vida. I això és gran, això és bonic.

Una societat sense mares seria una societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els moments pitjors, la tendresa, la dedicació, la força moral. Les mares transmeten sovint també el sentit més profund de la pràctica religiosa: en les primeres pregàries, en els primers gestos de devoció que un nen aprèn, hi ha inscrit el valor de la fe en la vida d'un ésser humà. És un missatge que les mares creients saben transmetre sense tantes explicacions: aquestes vindran després, però la llavor de la fe està en aquells primers, preciosíssims moments. Sense les mares, no només no hi hauria nous fidels, sinó que la fe perdria una bona part del seu escalf simple i profund. I l'Església és mare, amb tot això, és la nostra mare! Nosaltres no som orfes, tenim una mare! La Mare de Déu, la mare Església, i la nostra mare. No som orfes, som fills de l'Església, som fills de la Mare de Déu, som fills de les nostres mares.

Benvolgudes mares, gràcies, gràcies pel que sou en la família i pel que doneu a l'Església i al món. I a tu, estimada Església, gràcies, gràcies per ser mare. I a tu, Maria, mare de Déu, gràcies per fer-nos veure Jesús. I gràcies a totes les mares aquí presents: les saludem amb un aplaudiment!

Traducció: Josep Ma Torrents -Catalunya Religió